

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 369/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou HUDEC, s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marek Hudec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 a 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoZm 38/2016 z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2017 elektronickým formulárom doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1

ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 a 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoZm 38/2016 z 30. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 CbZm 358/2015 z 22. februára 2016, ktorým okresný súd

(i) zrušil zmenkový platobný rozkaz sp. zn. 3 Zm 752/2014 z 13. februára 2015 a konanie zastavil,

(ii) prikázal navrhovateľovi vrátiť súdny poplatok za podaný návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu vo výške 19 782,68 eur,

(iii) uložil sťažovateľovi ako odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 19 982,50 eur za námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu sp. zn. 3 Zm 752/2014 z 13. februára 2015,

(iv) žiadnemu z účastníkov súdneho konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

3. Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti uvádza: *«Podľa pzn. k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov účinnej v čase od 1.1.2009 do 30.6.2016, kedy bol poplatok za podanie námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu zrušený, platilo: „Podľa rovnakej sadzby sa platí poplatok za námietky v zmenkovom a šekovom konaní, za odpor proti platobnému rozkazu, za odpor proti európskemu platobnému rozkazu, ak súd námietky nezamietol alebo odpor neodmietol.“»*

Sťažovateľ následne argumentuje, že poplatková povinnosť vzniká až v okamihu, keď súd nezamietne podané námietky žalovaného, teda nie už samotným podaním námietok. V jeho prípade však žalobca prv, než súd mohol rozhodovať o sťažovateľových námietkach, vzal žalobu v plnom rozsahu späť, čím dôvod sporu odpadol a okresný súd (správne) konanie zastavil. Okresný súd tak podľa sťažovateľa zároveň nerozhodoval o jeho námietkach, keďže to procesne nebolo možné. Rozhodnutie o zamietnutí či nezamietnutí

námietok potom absentuje. Napriek tomu sťažovateľ bol všeobecnými súdmi zaťažovaný poplatkovou povinnosťou, pričom zároveň žalobcu poplatkovej povinnosti zbavili. V prípade súdneho poplatku zaplateného alebo splatného podaním odporu došlo podľa sťažovateľa od 1. 1. 2009 ku korekcii právnej úpravy v tom smere, že v prípadoch, keď súd nekonal vo veci samej, zanikla tiež potreba spoplatnenia tohto procesného úkonu. Podľa názoru sťažovateľa tak išlo o naplnenie zmyslu a účelu tohto súdneho poplatku, keďže skončením sporu pred prerokovaním veci odpadol legitímny dôvod pre požadovanie tohto súdneho poplatku, keďže nedochádza k zaťažovaniu súdnej sústavy potrebou rozhodovať o spoplatnenom procesnom úkone. Odlišnosť, resp. absencia obdobnej úpravy aj v prípade súdneho poplatku spojeného s námietkami voči zmenkovému platobnému rozkazu (čo bol prípad sťažovateľa) nemá podľa sťažovateľa žiadne opodstatnenie, a preto je namieste tento nedostatok preklenúť rozhodovacou činnosťou súdu. Podľa záverov sťažovateľa všeobecné súdy v jeho veci zaujali zjednodušený postoj, argumentujúc neexistenciou právnej úpravy, ktorá by zakladala zánik poplatkovej povinnosti za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu, pričom odmietli vykonať výklad, aplikujúc analógiu § 11 ods. 9, resp. § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, dôvodiac nemožnosťou takejto analógie, pričom tento záver podľa sťažovateľa súdy bližšie a presvedčivo nezdôvodnili.

3.1 Sťažovateľ v závere sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. septembra 2016.

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by vyslovil, že: *„Ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR tiež v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR ako i právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ďalej ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 13 ods. 4 a 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 3CoZm/38/2016 zo dňa 30.06.2016 porušené boli“*, a ďalej *„zrušil Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 3CoZm/38/2016 zo dňa 30.06.2016 a vec mu vrátil na nové rozhodnutie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR“*.

Zároveň sťažovateľ navrhol vydať predbežné opatrenie.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Z príloh priložených k sťažnosti ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi (jeho právnomu zástupcovi) doručené 9. septembra 2016 a právoplatnosť nadobudlo 12. septembra 2016 (vyznačená právoplatnosť okresným súdom na napadnutom uznesení krajského súdu). Túto skutočnosť ústavný súd overil dopytom na okresnom súde, ktorý ústavnému súdu potvrdil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi (jeho právnomu zástupcovi) doručené 9. septembra 2016 a nadobudlo právoplatnosť 12. septembra 2016.

6.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

6.2 Sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podať sťažnosť v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde najneskôr 14. novembra 2016 (pondelok; 12. november 2016 pripadol na sobotu). Sťažovateľ podal sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu elektronicky 15. mája 2017. Ústavný súd preto uzatvára, že sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je zo strany sťažovateľa podaná oneskorene, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

6.3 Ako obiter dictum ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v minulosti už podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť na ústavnom súde, a to 11. novembra 2016 (t. j. v lehote predpokladanej zákonom o ústavnom súde), avšak táto bola uznesením sp. zn. I. ÚS 67/2017 z 8. februára 2017 odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí predovšetkým z dôvodu, že v sťažnosti nebola uvedená ústavnoprávna argumentácia namietaného porušenia práv (v súlade s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktorá by mohla byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Tento nedostatok sťažovateľ v tu predbežne prerokovanej sťažnosti síce odstránil, avšak v dôsledku predchádzajúceho pochybenia pri podávaní sťažnosti z 11. novembra 2016 v spojení s uznesením sp. zn. I. ÚS 67/2017 z 8. februára 2017 o odmietnutí tejto jeho predchádzajúcej sťažnosti mu uplynula lehota predpokladaná § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017